I

Я не Петрарка — ти ж нова Лаура,
Ти, може, краща, ніж вона була,
Ти грації сама ще додала
До чарів, що дала тобі натура.

Куди б ти тільки в хату не ввійшла,
Зникає всім із чола тінь похмура,
Яснішає душа, смутна й понура,
Йде геть журба, що душу облягла.

Так сонце після хмарної години,
Коли на землю кине промінь свій, —
Радіють люди й звірі, а рослини

З'являються в барвистості новій.
Моє ти сонце! Як і в сі хвилини,
Світи повік мені в путі моїй.

II

Коли б твоєї вроди не хвалила
Моя невдатна Муза, то з того
Для образу чудовного твого
Моя недбалість слави б не зменшила.

Нехай би навіть людськість оніміла
І слова не могла сказать свого,
Твого ім'я доволі одного,
Щоб зараз же тебе пізнав люд! Мила

І гарна ти, що й кращої нема,
І між людьми ласкавіша всіма.
Нехай же буду я твоїм поетом:

Я з Музою — зберем ми сили всі,
І впевним люд ми лагідним сонетом,
Що вмієм віддавати честь красі!

1889